Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο Μίμης Φωτόπουλος έβγαλε το κορίτσι του και την φιλενάδα της για μπάνιο στην θάλασσα με το ταξί του. Στην επιστροφή το σαραβαλάκι χάλασε. Ένας τρόπος για να ξεκινήσει ήταν να του βάλει στην μηχανή ένα ...λουκουμάκι.

Μετά το μπάνιο κάτσανε σε ένα τραπεζάκι σε παραθαλάσσιο λαϊκό κεντράκι. Τα κορίτσια έβγαλαν τρία σάντουιτς που έφεραν από το σπίτι τα ξετύλιγαν και άρχισαν να τρώνε. Όταν τους πλησίασε το γκαρσόνι και τους ρώτησε: Τι θα φάτε; Ο Φωτόπουλος του απάντησε: Δεν βλέπεις ότι τρώμε. Τι άλλο να πάρουμε, φέρε μας λίγο νερό.

Ο Μίμης Φωτόπουλος στο «Σοφεράκι». Ένα ευχάριστο έργο που άφησε εποχή

Αγαπητέ αναγνώστη καλημέρα και Καλή Χρονιά σε όλους για 2016.

Συνεχίζουμε τις «Στιγμές της Ζωής» αναφερόμενοι και πάλι για το παλιό καλό Ελληνικό σινεμά, που συντρόφευε, σε χρόνια περασμένα, τις μέρες της «δικής μας χρυσής νιότης».

Μια αξέχαστη ελληνική ταινία που άφησε εποχή είναι και το «Σοφεράκι» με τον Μίμη Φωτόπουλο και την Σμαρούλα Γιούλη.

Γυρίστηκε το 1953. Όμως από την πρώτη προβολή του γνώρισε μεγάλη επιτυχία η οποία και συνεχίστηκε για αρκετά χρόνια, όσο ακόμη ανθούσε το παλιό καλό σινεμά.

Η σκηνοθεσία καθώς και το σενάριο είναι του μεγάλου στην εποχή του, Γιώργου Τζαβέλλα, ο οποίος μας έδωσε αριστουργήματα, όπως η «Κάλπικη λίρα» κ.ά.

Η ιστορία απλή, χωρίς τίποτε το ιδιαίτερο ή το ξεχωριστό. Ένας φτωχός Έλληνας ταξιτζής μάγκας, αλλά με ξεχωριστή ευαισθησία και φιλότιμο, κάνει «πιάτσα» στους δρόμους της Αθήνας, οδηγώντας ένα παμπάλαιο ταξί, το «σαραβαλάκι». Από την ταινία εκείνη μας έμεινε η λέξη σαραβαλάκι όταν πρόκειται να πούμε για ένα αυτοκίνητο, που είναι για πέταμα και όχι για οδήγημα.

Οι πελάτες του ταξιτζή, δυσανασχετούν και διαμαρτύρονται για το «χάλι» που έχει το ταξί, αλλά αυτός βαρύς, αδιαφορεί για τα σχόλια.

Κάποια στιγμή θα κάνει ένα δυστύχημα τραυματίζοντας, ελαφρά μια φτωχή εργαζόμενη κοπέλα. Από εκείνη την στιγμή θα αλλάξουν όλα στην ζωή του.

Αμέσως θα τρέξει να την περιποιηθεί και να κάνει τα πάντα για να την βοηθήσει.

Όμως δεν θα μείνει μέχρι εκεί. Την ερωτεύεται κεραυνοβόλα και κάθε μέρα πηγαίνει σπίτι της να την επισκεφθεί.

Όμως υπάρχει η μάνα της, η οποία όταν μαθαίνει για το ποιόν του ταξιτζή και την φτώχεια του θα θελήσει αμέσως να βάλει τέλος στην όλη υπόθεση.

Η κοπέλα όμως τον ερωτεύεται και αποφασίζει να τον συναντά κρυφά.

Δεν θα πούμε φυσικά το παλιό και τετριμμένο : « και το τέλος επί της οθόνης». Όμως δεν μπορούμε να μη αναφέρουμε ότι η υπάρχει το «Happy End», όπως συνήθως συμβαίνει σε όλες τις ελληνικές κωμωδίες.

**** Στάθηκα περισσότερο στην υπόθεση της ταινίας, χωρίς να μπω σε λεπτομέρειες, διότι ήθελα να τονίσω αυτό που χαρακτηρίζει τις καλές ταινίες του ελληνικού κινηματογράφου:

Δεν έχει σημασία το σενάριο όσο η ερμηνεία του ηθοποιού στον πρώτο ρόλο. Είναι ο πρωταγωνιστής που ανεβάζει την ταινία δίνοντας ένα δικό του κόσμο, την δική του εσωτερική λάμψη, το ταλέντο του.

Ποια θα ήταν η μοίρα των ταινιών που σκηνοθέτησε ένας από τους πλέον ταλαντούχους του ελληνικού σινεμά, ο Γιώργος Τζαβέλλας, αν δεν είχε πρωταγωνιστές τον Βασίλη Λογοθετίδη ή τον Μίμη Φωτόπουλο.

Στα χρόνια που θα ακολουθήσουν θα υπάρξουν και άλλοι σκηνοθέτες και πολλοί πρωταγωνιστές πρώτα ονόματα τότε. Κανένας δεν μπόρεσε να κλέψει την λάμψη ενός Ορέστη Μακρή , ενός Βασίλη Λογοθετίδη, ενός Δημήτρη Χορν, ή μιας Έλλης Λαμπέτη.

Υπήρξαν και δευτερεύοντες ρόλοι στις παλιές ταινίες που ξεχώρισαν. Είχαν και εκείνοι οι καλλιτέχνες την δική τους λάμψη και το πηγαίο ταλέντο.

Ένα άλλο σημείο πολύ χαρακτηριστικό, που αξίζει να αναφερθεί είναι ότι οι σεναριογράφοι της «χρυσής εποχής» του ελληνικού σινεμά, ίσως γνωρίζοντας τους πρωταγωνιστές, είτε από πηγαία έμπνευση, έγραψαν αθάνατες ατάκες που όχι μόνο έμειναν στην ιστορία αλλά αγαπήθηκαν και χρησιμοποιήθηκαν από τους απλούς θεατές της εποχής.

Ποιος παλιός θεατής δεν χρησιμοποίησε την ατάκα του Μίμη Φωτοβόλου:

«Θα κάνεις αυτή την δουλεία και ύστερα θα... κάαααθεσαι».

Θυμάμαι ακόμη και μια άλλη ατάκα του Μίμη Φωτόπουλου, που βλέποντας το μωρό ενός φίλου του και θέλοντας να του πει πόσο του μοιάζει, έδειχνε το προσωπάκι του παιδιού και με την μπάσα συρτή μάγκικη φωνή του, έλεγε :

«Το παιδί έχει το τούτο σου».

Αθάνατες ατάκες του καλού ελληνικού σινεμά που μας συντρόφευαν στα νιάτα μας, αστειευόμενοι με τις παρέες μας.

Θα συνεχίσουμε και την άλλη εβδομάδα τις θύμισες για το παλιό ελληνικό σινεμά ξυπνώντας όμορφες μνήμες της νιότης μας.

Καλή σας μέρα.

Μπάμπης Ράκης.

Η επιστροφή ήταν δραματική Το σαραβαλάκι κάθε τόσο έσβυνε η μηχανή του... Από τις 8 το βράδυ που έπρεπε οι κοπέλες να γυρίσουν στα σπίτια τους γύρισαν στις 2.30 τα ξημερώματα.

Στο τέλος υπάρχει το Happy End. Ο ταξιτζής παντρεύεται το κορίτσι του